

P L A N E T I

S T A N O K O S O V E L

Zrl sem svetove: elipsa je šla naprej,
magičen krog — povsod konec, nikjer ni mej,
dalja se v daljo je zlivala: vsepovsod
gore, ravnine, oblaki in — prosta pot.

Zrl sem zemljó: tisočletja obdajala
jo je temà in s tišino napajala
ognje vulkanske, tajila njih skrito moč,
prišla je ura — razklal se je njen obroč.

Zrl sem življenje: z nemirom boj za pokoj,
v borbi kaotični bil je spočet heroj,
trudil se je, da bi zbližal tečaja dva,
prišla je ura — poljubil je prhka tla.

Zrl sem davnino: visoko je šla bridkost
eter med njo in radostjo je bil, ne most,
čas je kvadriral načrt hrepenenj in sanj,
prišla je ura — noč plánila v dan dejanj.

Zrl sem preteklost: kaj zemlje znoj oplodil,
kaj živih bitij pod skorjo je molk rodil!
Divje stoletje šumelo je v mrak drevó,
prišla je ura — upognilo je krošnjó.

Zrl sem sedanost: pogumen obraz in plah,
zvezde na nebu — v očeh njenih solnčni prah,
volja do večnosti, v prsih usehla moč —
mrtva zavest pokopala je cilje v noč.

Zrl sem prihodnost: zbor glorij, v svit plameneč
se je odrekel vablјivosti bežnih sreč,
váse je vera ustvarila novi čas
in obraz, ki še ni izklesan pri nas.

Zrl sem življenje vseh časov, zemlje, svetov,
rojstva sem videl in smrti in boj rodov,
rasli so silni: kot v pušči hrumi vihar,
padli kot solnce se utrne — za novi žar...